

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. Š.**
bytem X.
zastoupen JUDr. Tomášem Truschingerem, advokátem Advokátní kanceláře
Kučera & Truschinger s.r.o.
sídlem Bašty 413/2, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2017, č. j. MPSV-2017/57830-921,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomáši Truschingerovi, advokátovi se sídlem Bašty 413/2, 602 00 Brno, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **3 146 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojil svou žalobou proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně ze dne 4. 1. 2017, č. j. 390/2017/KUR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalobci nebyl přiznán doplatek na bydlení podle § 33 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“). Mezi důvody tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že žalobce byl společně posouzen s nezletilým neopatřeným synem, dále bylo vzato v úvahu, že žalobce je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, přičemž do příjmů v rozhodném období byla započítána dávka státní sociální podpory – přídavek na dítě ve výši 700 Kč, příspěvek na bydlení byl v měsíci říjnu 2016 vyplacen ve výši 5 442 Kč, částka živobytí společně posuzovaných osob činila 5 590 Kč, příspěvek na živobytí byl v měsíci listopadu 2016 vyplacen ve výši 5 100 Kč, odůvodněné náklady na bydlení činily 4 149,63 Kč, při stanovení odůvodněných nákladů byla započtena záloha na elektřinu ve výši 1 149,63 Kč a záloha na služby spojené s užíváním bytu ve výši 3 000 Kč, avšak nájemné ve výši 7 000 Kč nebylo zohledněno.
2. Žádost o doplatek na bydlení žalobce uplatnil u úřadu práce dne 30. 11. 2016. Pro účely posuzování stavu hmotné nouze se příjmy a sociální a majetkové poměry osoby, která žádá o dávku, posuzují společně s příjmy a sociálními a majetkovými poměry dalších osob (§ 2 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi). Okruh těchto společně posuzovaných osob se posuzuje podle zákona o životním a existenčním minimu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Žalobce je svobodný, společně byl posouzen se svým synem Jiřím, neboť podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“), se společně posuzují rodiče a nezletilé nezaopatřené děti. V hmotné nouzi se nachází osoba [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi], jejíž příjem a příjem společně posuzovaných osob dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení a služeb s bydlením bezprostředně spojených. Nárok na doplatek na bydlení má vlastník bytu, který byt užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy (§ 33 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi), jestliže po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení by byl příjem společně posuzovaných osob zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí společně posuzovaných osob. Rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci (§ 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi]. Aktuálním měsícem se v případě podání žádosti o dávku rozumí kalendářní měsíc, ve kterém byla podána žádost o dávku. Rozhodným obdobím, za které se zjišťuje plnění ostatních podmínek v případě podání žádosti o opakující se dávku, je kalendářní měsíc předcházející aktuálnímu kalendářnímu měsíci (§ 10 odst. 5 citovaného zákona).
3. V případě podání žádosti žalobce v měsíci listopadu 2016 se při zjišťování příjmů jedná o měsíce srpen, září a říjen 2016. Podle § 7 odst. 2 písm. e) zákona o životním a existenčním minimu tvořily příjem žalobce a příjem společně posuzovaných osob v každém měsíci

rozhodného období dávky státní sociální podpory (přídavek na dítě ve výši 700 Kč). Pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi se za příjem považuje 100 % těchto započitatelných příjmů. Celkový měsíční příjem žalobce a společně posuzovaných osob tak činil 700 Kč. Celková částka živobytí společně posuzovaných osob byla stanovena na 5 590 Kč (3 140 + 2 450 Kč) dle § 24 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Příspěvek na živobytí byl žalobci v listopadu 2016 poskytován ve výši 5 100 Kč, příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci říjnu 2016 činil 5 442 Kč (podle § 24 a násl. zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů). Do odůvodněných nákladů na bydlení se podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi započítávají a) nájemné popřípadě obdobné náklady spojené s formou bydlení; nájemným nebo obdobnými náklady při užívání bytu se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá; b) pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu; za ústřední či dálkové vytápění a za dodávku teplé vody, za úklid společných prostor v domě, za užívání výtahu, za dodávku vody z vodovodů a vodáren, za odvádění odpadních vod kanalizací, za osvětlení společných prostor v domě, za odvoz tuhého komunálního odpadu, za vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou a za další nezbytné služby související s bydlením; c) úhrada prokazatelné nezbytné spotřeby energií (elektrické energie, plynu, dalších druhů paliv atp., nejvýše však ve výši skutečných úhrad). Z výše uvedeného plyne, že částka skutečně uhrazených nákladů na bydlení nemusí odpovídat odůvodněným nákladům na bydlení vypočteným podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

4. Prvostupňový úřad práce stanovil u žalobce odůvodněné náklady na bydlení ve výši 4 149,63 Kč (započítal úhradu za služby spojené s užíváním bytu ve výši 3 000 Kč a vypočítal a započítal zálohu na elektřinu ve výši 1 149,63 Kč, namísto skutečně hrazené zálohy 1 370 Kč měsíčně).
5. Spisová dokumentace obsahuje nájemní smlouvu ze dne 1. 5. 2015, dle které žalobce se synem užívá k bydlení byt č. 2 o dispozici 2+1 a celkové výměře 63 m². Pronajímatelem bytu je matka žalobce paní M. Š., která je současně vlastníkem rodinného domu na adrese X. Dům obsahuje 2 bytové jednotky. Dle smlouvy činí nájemné (včetně vytápění bytu) 10 000 Kč a žalobce jako nájemce se dále zavázal platit elektrickou energii. Nájemní vztah byl mezi žalobcem a jeho matkou sjednán od 1. 5. 2015 na dobu neurčitou. Nájemní smlouva byla dne 29. 12. 2015 doplněna přílohou č. 2, podle níž došlo ke zpřesnění nájemného, a to tak, že v nájemném jsou již zahrnuty i služby ve výši 3 000 Kč.
6. Doložené nájemné nebylo úřadem práce zohledněno v rámci odůvodněných nákladů na bydlení, protože nájemné bylo žalobci stanoveno jeho matkou, která je vlastníkem a pronajímatelem užívané nemovitosti. V rámci poskytování pomoci v hmotné nouzi posuzuje správní orgán celkové sociální a majetkové poměry osoby, která se v hmotné nouzi nachází, a to také ve vztahu k užívání jiného než vlastního majetku. Podle § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi se pro účely tohoto zákona rozumí celkovými sociálními poměry podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních a majetkových poměrů posuzuje příslušný orgán využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.

Žalobci umožňují osoby blízké na základě nájemní smlouvy využívat jiný než vlastní majetek.

7. Prvostupňový správní orgán uvedl, že v rámci doplatku na bydlení nelze u žalobce započítat a proplatit nájemné, které rodič stanoví dítěti, neboť tato skutečnost se jeví jako nemorální z důvodu rodinného vztahu mezi vlastníkem bytu a nájemcem. Žalovaný však k tomu v napadeném rozhodnutí konstatoval, že dle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 5. 2016, č. j. 20 Ad 48/2015-27, samo o sobě není v rozporu s dobrými mravy požadovat nájemné od syna, který v rodinném domě užívá samostatný byt. Nicméně vyžadovat nájemné ve výši 7 000 Kč měsíčně (celkem 7 000 Kč nájemné + 3 000 Kč za služby), když v posuzované věci žalobce nemá žádný příjem, je likvidační, a toto již dobrým mravům odporuje. Navíc žalobce obývá samostatnou bytovou jednotku v rodinném domě své matky dlouhodobě a povinnost platit nájemné mu byla matkou stanovena až nájemní smlouvou ze dne 1. 5. 2015. V minulosti mu však žádné nájemné nebylo předepsáno. Podle žalovaného měla matka žalobce jakožto pronajímatel zvážit přiměřenost výše nájemného ve vztahu k příjmům žalobce tak, aby požadované nájemné nebylo likvidační a nebylo pouze účelově stanoveno pro přiznání dávek. Povinnost platit předmětné nájemné se přímo podílí na trvání stavu hmotné nouze žalobce.
8. Žalovaný se s postupem prvostupňového úřadu práce, který nezohlednil nájemné, v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Doplatek na bydlení je účelovou dávkou, a jak již z jeho názvu vyplývá, je pouze doplatkem a nikoliv plnou kompenzací nákladů na bydlení. K úhradě odůvodněných nákladů na bydlení slouží kromě doplatku na bydlení také dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení (§ 24 a násl. zákona o státní sociální podpoře). Odůvodněné náklady na bydlení max. do výše 30 % příjmu osoby a společně posuzovaných osob se pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi dále považují za přiměřené náklady, o které se snižuje také započítatelný příjem osoby a společně posuzovaných osob pro účely příspěvku na živobytí.
9. Žalobce také doložil doklady, dle nichž hradí zálohu na elektřinu ve výši 1 149,63 Kč měsíčně. Skutečné náklady za energie se započítávají maximálně do výše stanovené speciálním výpočtem, který je stanoven ve spolupráci s Energetickým regulačním úřadem. Přestože tedy žalobce hradil měsíční zálohy za elektřinu 1 370 Kč, je mu započítatelný náklad za platbu elektřiny (maximální částka dle speciálního výpočtu) činí pouze částku 1 149,63 Kč.
10. Žalobce nesplnil podmínky nároku na doplatek na bydlení podle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, jelikož jeho příjem a příjem společně posuzovaných osob (700 Kč) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí (5 100 Kč) po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení (4 149,63 Kč) snížených o příspěvek na bydlení (5 442 Kč) není nižší, než částka živobytí společně posuzovaných osob (5 590 Kč). Z těchto důvodů nebylo možné žalobci dávku přiznat. Jelikož prvostupňový úřad práce v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl jasné a přehledné důvody nepřiznání doplatku na bydlení, žalovaný napadeným rozhodnutím doplnil toto odůvodnění nepřiznání doplatku

na bydlení, neboť jinak věcně dospěl ke stejnému závěru jako úřad práce. Úřad práce rozhodoval se znalostí všech aspektů individuálního případu žalobce.

II. Shrnutí žalobní argumentace

11. Žalobce dne 9. 5. 2017 podal ke krajskému soudu blanketní žalobu směřující proti několika správním rozhodnutím. Po zjištění, o jaká rozhodnutí se jedná, byla jednotlivá rozhodnutí, která spolu nesouvisela, vyloučena k samostatnému projednání. To se také týkalo nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, které bylo původně vedeno spolu s ostatními napadenými rozhodnutími u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 A 11/2017.
12. Na základě návrhu žalobce na ustanovení právního zástupce k zastupování žalobce v tomto řízení a dále na základě pověření majetkových a sociálních poměrů žalobce soud ustanovil žalobci k zastupování v tomto řízení právní zástupkyni Mgr. Sylvu Šiškeovou, a to usnesením ze dne 6. 11. 2017, č. j. 22 A 21/2017-24. Současně bylo ustanovené zástupkyni žalobce uloženo, aby blanketní žalobu v potřebném rozsahu doplnila.
13. V doplnění žaloby bylo mj. uvedeno, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, protože rovněž právní názor, v jehož důsledku nebylo zohledněno nájemné, které žalobce platí své matce, také odporuje zákonu. Stanovené nájemné, byť je hrazeno na základě nájemní smlouvy mezi žalobcem a jeho matkou, nelze považovat za odporující dobrým mravům, protože nájemné mělo být zohledněno. Významný je také fakt, že žalobce má v péči invalidního syna, který vyžaduje pobývat ve speciálně upravených prostorách, přičemž tyto prostory jsou upraveny právě v nemovitosti, jejíž prostory žalobce se synem obývají na základě rozporované nájemní smlouvy s matkou žalobce.
14. L., kde žalobce se synem žije, jsou spádovou oblastí Statutárního města Brna, což ovlivňuje výši obvyklého nájemného. V předmětných cenových relacích tak není běžně možné v dané lokalitě obstarat za srovnatelné finanční prostředky bytovou jednotku vyhovující požadovaným kritériím, zejména požadavkům invalidního syna žalobce. Jakákoliv bytová jednotky by totiž vyžadovala speciální úpravy, které by dále prodražily sjednané nájemné. Přitom vůbec nelze dospět k tomu, že cena za nájemné, která je stanovena v předložené nájemní smlouvě mezi žalobcem a jeho matkou, není cenou nepřiměřenou.
15. Obdobnou skutkovou situaci se zabýval Krajský soud v Brně v jiné právní věci žalobce. Jedná se o rozsudek sp. zn. 41 A 64/2016, jenž byl vydán dne 15. 11. 2017, kterým bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Jelikož jde o skutkově obdobnou záležitost jako je nyní posuzovaná věc, žalobce soudu navrhl, aby tento rozsudek provedl k důkazu.
16. Žalobce požádal o zohlednění právního názoru aplikovaného v posledně citovaném rozsudku Krajského soudu v Brně na nyní posuzovanou věc, a to s odkazem na to, aby soudy rozhodovaly ve skutkově obdobných věcech stejně.

17. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového správního rozhodnutí, když nedostatky jeho odůvodnění konstatoval v napadeném rozhodnutí i žalovaný. O nepřezkoumatelnosti prvostupňového správního rozhodnutí svědčí i to, že konstatuje nemorálnost předmětné nájemní smlouvy, avšak zcela chybí odkaz na právní předpis či jiné přesvědčivé odůvodnění tohoto právního názoru. Žalobce také požádal o věcný přezkum napadeného rozhodnutí v plném rozsahu. Přitom veškeré relevantní podklady již jsou obsaženy ve správním spise, neboť žalobce řádně doložil vše potřebné pro kladné rozhodnutí o jeho žádosti.
18. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil, včetně prvostupňového správního rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Ve vyjádření k žalobě žalovaný zopakoval své dosavadní závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Ve věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v právních předpisech. Ve věci bylo rozhodnuto v souladu se zákony a věcně správně.
20. Žalobce navíc uvádí nepravdy, např. o tom, že jeho syn je invalidní, což není pravdivé tvrzení, neboť mu žádný stupeň invalidity nebyl přiznán. Studuje střední školu. Žalobce už nepobírá ani příspěvek na péči na syna, což bylo potvrzeno rozsudky Krajského soudu v Brně a NSS. Syn žalobce tedy nepotřebuje ani speciálně upravené prostory. Ostatně žádný příspěvek na úpravu bytu (příspěvek na zvláštní pomůcku) nebyl v případě těchto osob poskytnut.
21. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jak nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

22. V podání ze dne 12. 2. 2018 žalobce prostřednictvím ustanovené právní zástupkyně sdělil k vyjádření žalovaného k podané žalobě, že poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 A 64/2016, v němž šlo o stejnou skutkovou situaci v jiné právní věci žalobce, přičemž při jednání dne 15. 11. 2017 soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jelikož je nepochybně dán zájem na tom, aby soudy rozhodovaly ve skutkově obdobných věcech stejně, požádal žalobce soud o zohlednění správního názoru aplikovaného v citovaném rozsudku a jeho závěry použil též při náhledu na nyní posuzovanou věc. Z tohoto důvodu žalobce rozporoval veškeré argumenty žalovaného uvedené v jeho vyjádření k žalobě a odkázal na svá žalobní tvrzení, jakož i shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 A 64/2016.

V. Změna v osobě ustanoveného zástupce

23. Žalobci ustanovená zástupkyně Mgr. Sylva Šiškeová podáním ze dne 24. 2. 2020 soudu sdělila, že byla dne 13. 2. 2020 jmenována soudkyní, pročež končí výkon advokacie ke dni

31. 3. 2020. Na základě toho požádala soud o zproštění svého ustanovení zástupcem v této věci.

24. Krajský soud usnesením ze dne 13. 3. 2020, č. j. 22 A 21/2017-54, rozhodl o zproštění Mgr. Sylvy Šiškeové povinnosti zastupovat žalobce v tomto řízení a současně jí přiznal odměnu za zastupování žalobce ve výši 3 900 Kč za 3 úkony právní služby (sazba 1 000 Kč za 1 úkon právní služby – příprava a první porada, je-li zástupce ustanoven soudem, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření žalovaného; sazba 300 Kč na náhradě hotových výdajů za každý úkon právní služby; celkem 3x 1 000 Kč a 3x 300 Kč), která jí byla vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení. Předmětným usnesením byl žalobci nově ustanoven jako zástupce pro toto řízení JUDr. Tomáš Truschinger.

VI. Jednání před krajským soudem

25. Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 22. 9. 2020. Z nařízeného jednání se žalovaný předem omluvil, přitom nežádal o odročení jednání a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti. Současně reagoval na repliku žalobce ze dne 12. 2. 2018 tak, že k odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 41 A 64/2016 uvedl, že tento byl zrušen rozsudkem NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46. NSS v uvedeném rozhodnutí vyjádřil názor, že systém dávek v hmotné nouzi má sloužit k hmotnému zajištění osob až v okamžiku, kdy nelze jejich základní životní potřeby zajistit jiným způsobem. Primárně je každý povinen nejdříve pomoci sám sobě, nemá-li tuto možnost, má mu pomoci rodina. Není bez významu, že předci a potomci mají vzájemnou vyživovací povinnost. Krajský soud v Brně následně vydal dne 27. 6. 2018, č. j. 41 A 64/2016-94, nové rozhodnutí, kterým byla žaloba zamítnuta. Souhlasil s tím, že pro stanovení výše doplatku na bydlení, v případě nákladů žalobce vynaložených na bydlení, nelze započítat částku 7 000 Kč, tedy částku dohodnutou mezi ním a matkou jako nájemné za užívání bytu v domě matky. Následně žalobcem podaná ústavní stížnost byla Ústavním soudem odmítnuta. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.
26. Soud tedy provedl jednání za přítomnosti ustanoveného zástupce žalobce, avšak v nepřítomnosti žalobce a žalovaného, kteří se z jednání omluvili. V průběhu jednání soud zrekapituloval dosavadní průběh soudního řízení a rovněž průběh správního řízení (obě řízení na podkladě spisů). Vzhledem k důkaznímu návrhu žalobce soud stručně připomněl zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, č. j. 41 A 64/2016-52. V této souvislosti ale také poukázal na to, že rozsudek byl následně zrušen rozsudkem NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46. Vzhledem k výtkám NSS rozhodoval v uvedené věci Krajský soud v Brně znovu, a to rozsudkem ze dne 27. 6. 2018, č. j. 41 A 64/2016-94, když vázán právním názorem NSS rozhodl o zamítnutí žaloby. V nyní zkoumané věci tak krajský soud s odkazem na uvedený postup poukázal na to, že žalobcem odkazovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 41 A 64/2016-52 byl jako nesprávný zrušen a odklizen následně vydanými rozhodnutími správních soudů. Ze strany obou účastníků řízení nebyly ve věci činěny další důkazní návrhy, pročež soud

další dokazování neprováděl a na podkladě návrhů účastníků řízení na rozhodnutí soudu přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

VII. Posouzení věci krajským soudem

27. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), že **žaloba není důvodná**.
28. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry žalovaného ze správního spisu. Tato zjištění, hodnocení a závěry plně odpovídají popisu v čl. I. tohoto rozsudku. Pro stručnost soud odkazuje na tuto pasáž rozsudku a na tomto místě již nebude uvedené závěry opakovat.
29. V nyní posuzované věci označil žalobce za sporný závěr žalovaného v tom, že mu nebyl přiznán doplatek na bydlení (žádost žalobce o doplatek na bydlení ze dne 30. 11. 2016), protože v rámci odůvodněných nákladů na bydlení nemohlo být zohledněno nájemné, které odporuje dobrým mravům, protože jej žalobce platí své matce.
30. Doplatek na bydlení je jednou z dávek systému pomoci v hmotné nouzi a má sociálně slabým osobám garantovat, že jim po zaplacení nákladů na bydlení zůstane konečný příjem alespoň ve výši životního, případně existenčního minima. Tato sociální dávka představuje provedení ústavně zaručeného práva každého, kdo je v hmotné nouzi, na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Uvedeného základního práva zaručeného v čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod se lze domáhat pouze v mezích zákonů, které toto ustanovení provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny).
31. Pro vznik nároku na doplatek na bydlení v systému hmotné nouze musí být kumulativně splněny 2 předpoklady. Žadatel o doplatek na bydlení musí být osobou nacházející se v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Současně musí splňovat podmínky nároku na doplatek na bydlení v § 33 citovaného zákona. Dále se zohledňuje výše odůvodněných nákladů na bydlení, které podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi tvoří nájemné (popř. obdobné náklady spojené s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení), pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu (úhrady za ústřední, dálkové vytápění, za dodávku teplé vody, za úklid společných prostor, za osvětlení společných prostor v domě, za užívání výtahu, za dodávku vody z vodovodů a vodáren, za odvádění odpadních vod kanalizacemi atp.) či úhrada prokazatelně nezbytné spotřeby energií (elektrické energie, plynu, dalších druhů paliv atp.).
32. Dle § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi se pro účely tohoto zákona celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.

33. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného v tom, že žalobce nemohl v nyní přezkoumávaném případě uplatnit jako odůvodněný náklad na bydlení nájemné vyplácené jeho matce až do výše obvyklého nájemného v místě jeho bydliště. Dle nájemní smlouvy uzavřené ze dne 1. 5. 2015 mělo činit nájemné 10 000 Kč, podle přílohy č. 2 k nájemní smlouvě ze dne 29. 12. 2015 došlo ke zpřesnění této platby tak, že v popsaném nájemném jsou již zahrnuty i služby ve výši 3 000 Kč (soud z toho dovodil, že z celkové platby 10 000 Kč měsíčně připadlo 7 000 Kč měsíčně na nájemné a 3 000 Kč měsíčně na služby spojené s užíváním bytu).
34. Žalobce tedy učinil ve věci spornou otázku výkladu ustanovení § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, a to ve vztahu k placení nájemného žalobcem své matce jako pronajímatelce bytu.
35. Krajský soud je ve shodě s názorem NSS vyjádřeném v jeho rozsudku v podobné věci žalobce ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46, přesvědčen, že „placení nájemného mezi blízkými příbuznými obecně není v rozporu se zákonem ani dobrými mravy. Je však třeba vzít v potaz, že režim dávek pomoci v hmotné nouzi je subsidiární a je nastaven tak, aby z něj čerpaly dávky jen osoby, které se nachází v hmotné nouzi (nebo které se považují za osoby v hmotné nouzi). Tento systém dávek má sloužit k hmotnému zajištění osob až v okamžiku, kdy nelze jejich základní životní potřeby zajistit jiným způsobem. Nelze opomenout, že primárně je každý povinen nejdříve pomoci sám sobě, nemá-li tuto možnost, má mu pomoci rodina. Není bez významu, že předci a potomci mají vzájemnou vyživovací povinnost (§ 910 odst. 1 občanského zákoníku). Vyživovací povinnost a právo na výživné nejsou součástí rodičovské odpovědnosti; jejich trvání nezávisí na nabytí zletilosti ani svéprávnosti (§ 859 občanského zákoníku)“.
36. V posledně citovaném rozsudku NSS dále k případu uvedl, že „Alimentace a vyživovací vztahy jsou projevem rodinné solidarity a jsou funkcí rodiny samé. Je to zákonem uložená povinnost pomoci druhému v materiálním slova smyslu, ocitne-li se ve stavu nouze (viz důvodová zpráva k § 910 občanského zákoníku). Je tedy zřejmé, že z hlediska sociální pomoci a sociální soudržnosti nejsou vztahy mezi cizími osobami stejné jako vztahy mezi rodiči a dětmi (rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 4 Ads 162/2014-27). Teprve dostane-li se osoba do velkých obtíží, volá na pomoc jiná společenství, a konečně na posledním místě je k pomoci vyzýván stát (srov. Gregorová Z. – Galvas M. Sociální zabezpečení. Vyd. 2. Brno: Masarykova univerzita 2000, s. 16; dále srov. v obecné rovině např. rozsudky ze dne 20. 11. 2013, č. j. 3 Ads 7/2013-31, ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 Ads 36/2015-36, body 24 a 25)“.
37. V posledně citovaném rozsudku NSS dále uzavřel, že „S ohledem na subsidiární charakter dávek pomoci v hmotné nouzi je tedy v odůvodněných případech možné vyloučit z hmotné nouze takové osoby, jejichž příjmy sice nedosahují částky živobytí, avšak žijí v takových sociálních a majetkových poměrech, že je nelogické a nespravedlivé poskytovat jim příspěvek na živobytí z daní ostatních osob. Takové osoby totiž ve skutečnosti nejsou v hmotné nouzi a nepotřebují od státu pomoc nezbytnou pro zajištění jejich základních životních podmínek. Proto podle § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi

v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že ji mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na ní spravedlivě žádat. Celkovými sociálními poměry se dle § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké (§ 15 odst. 1 věta druhá zákona o pomoci v hmotné nouzi)“.

38. K úpravě celkových sociálních a majetkových poměrů v § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi NSS ve shora citovaném rozsudku dále uvedl, že „Odborná literatura v této souvislosti uvádí, že při hodnocení stavu hmotné nouze je zohledňováno, zda by nemohlo dojít k využívání majetku osob blízkých a tím předejít stavu hmotné nouze nebo jej překonat, či určit vyšší dávky s ohledem na využívání majetku osob blízkých (typicky nájem bytu sjednaný mezi rodiči a dětmi) (Beck, P. – Grunerová, I. – Pavelková, M. Zákon o pomoci v hmotné nouzi. Zákon o životním a existenčním minimu. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 65). S ohledem na zásadu subsidiarity dávek hmotné nouze není možné využívat majetek osob blízkých pouze za účelem předejití stavu hmotné nouze, ale také jeho následného zmírnění. Úkolem úřadu práce při nežádoucím stavu trvající hmotné nouze je ohledně využití majetku osob blízkých vyšší dávky alespoň individualizovat. Správní orgány proto v nynější kauze byly oprávněny uplatnit hledisko sociálních poměrů rodiny v § 15 odst. 1 nejen při posouzení stavu hmotné nouze žalobce, ale také při samotném určení výše doplatku na bydlení“.
39. NSS k výše uvedenému ještě doplnil, že „v oblasti dávek pomoci v hmotné nouzi je třeba zohlednit jejich subsidiární povahu a klást prvotní důraz na zabezpečení v rámci rodiny. V nynějším případě je klíčové, že matka žalobci bydlení poskytla. Žalobcovy příjmy sestávaly z přídatku na dítě ve výši 610 Kč, příspěvku na živobytí ve výši 5 163 Kč a příspěvku na bydlení ve výši 250 Kč. Nájem ve výši 7 000 Kč lze ve vztahu k příjmům žalobce považovat za likvidační. NSS má za to, že tento nájem byl v této výši nastaven jen proto, aby žalobce následně uplatňoval vůči státu nárok na doplatek na bydlení. Správní orgány postupovaly správně, pokud tento výdaj nezahrnuly do odůvodněných nákladů na bydlení při výpočtu výše doplatku na bydlení. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že toto řešení je nespravedlivé vůči matce žalobce, která je starobní důchodkyně a nájemné potřebuje k pokrytí nákladů na péči o dům. Matce žalobce svědčí stejně jako žalobci samotnému dávky státní sociální podpory, o které si může požádat, nemá-li dostatečné prostředky k úhradě nákladů na bydlení“.
40. S ohledem na shora provedenou citaci právních závěrů NSS v obdobné věci žalobce lze také v nyní posuzované věci uvést, že je klíčové, že matka žalobci bydlení poskytla. Žalobcovy příjmy sestávaly z přídatku na dítě ve výši 700 Kč, příspěvku na živobytí ve výši 5 100 Kč a příspěvku na bydlení ve výši 5 442 Kč. Žalobce bydlí se synem v samostatné bytové jednotce v rodinném domě, jehož vlastníkem je matka žalobce, která rovněž v témže rodinném domě v samostatné bytové jednotce bydlí. Nájem za bydlení dle nájemní smlouvy platí žalobce své matce ve výši 7 000 Kč měsíčně od uzavření nájemní smlouvy (dnem 29. 12. 2015 došlo přílohou č. 2 k nájemní smlouvě ke zpřesnění

nájemného tak, že placená částka 10 000 Kč měsíčně sestává z nájemného 7 000 Kč a 3 000 Kč za služby). V nyní posuzované věci úřad práce žalobci nepřiznal nárok na doplatek na bydlení právě z důvodu nezapočítání nájemného ve výši 7 000 Kč do měsíčních výdajů. Započítány byly jen úhrady za služby spojené s užíváním bytu ve výši 3 000 Kč a záloha na elektřinu ve výši 1 149,63 Kč (místo skutečné zálohy 1370 Kč měsíčně).

41. Krajský soud nemá ve shodě s žalovaným za to, že nájemné stanovené na základě nájemních smluv mezi rodinnými příslušníky by bylo v rozporu s dobrými mravy. Placení nájemného mezi blízkými příbuznými při soužití v jednom rodinném domě zřejmě není převažujícím jevem, nicméně rodiče obecně vůči svým zletilým dětem nejsou ze zákona povinni poskytovat jakékoliv plnění. V posuzované věci tedy není ani matka žalobce povinna svému zletilému synovi poskytovat jakékoliv plnění, a proto není v rozporu se zákonem požadovat nájemné. Požadovat nájemné od syna, který v rodinném domě užívá samostatný byt, samo o sobě nemůže být v rozporu s dobrými mravy. Je obecně platné, že zletilé děti v produktivním věku mají většinou vyšší příjmy, než jejich seniorní rodiče v důchodu. Avšak i přes výše uvedené má krajský soud v nyní souzené věci za to, že požadovat po synovi nájemné ve výši 7 000 Kč měsíčně, jestliže žalobce nemá žádný příjem (je veden v evidenci úřadu práce jako nezaměstnaný a dále je společně posuzován se svým synem, pročez pobírá přidavek na dítě 700 Kč, dále příspěvek na živobytí 5 100 Kč a příspěvek na bydlení ve výši 5 442 Kč, tj. celkem 11 242 Kč měsíčně), je likvidační a již odporující dobrým mravům.
42. Soud ještě ze správního spisu rekapituluje, že žalobce dále hradí za služby spojené s užíváním bytu částku 3 000 Kč měsíčně a zálohu na elektřinu ve výši 1 370 Kč měsíčně (záloha započtená na elektřinu činila pouze 1149,63 Kč). I za této situace bylo ujednáno mezi žalobcem a jeho matkou nájemné ve výši 7 000 Kč měsíčně. Takto ujednaná výše nájemného vzbuzuje úvahu, ve shodě s výše citovanou argumentací NSS v jeho rozsudku ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46, že nájem byl v této výši nastaven jen proto, aby žalobce následně uplatňoval vůči státu nárok na doplatek na bydlení. V takové situaci pak správní orgány postupovaly správně, pokud tento výdaj žalobce nezahrnuly do odůvodněných nákladů na bydlení při výpočtu výše doplatku na bydlení. Na takovém závěru nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že toto řešení je nespravedlivé vůči jeho matce, která je starobní důchodkyně a platbu nájemného potřebuje k pokrytí svých nákladů na péči o dům. Seniorní matce žalobce mohou také svědčit dávky státní sociální podpory, o které si může požádat, nebude-li mít dostatečné prostředky k úhradě nákladů na bydlení.
43. Doplatek na bydlení je dávkou hmotné nouze, tedy systému, který ochraňuje jedince až v okamžiku, kdy on sám a ani za pomoci rodiny není schopen si zajistit základní životní potřeby. Soud tak zcela přisvědčil žalovanému ohledně významu systému dávek v hmotné nouzi, které spadají do posledního subsystému sociálního zabezpečení a nastupují až v okamžiku, kdy i po vyčerpání všech jiných možností, a to i pomoci rodiny, nemá zajištěnou dostatečnou obživu. V nyní posuzovaném případě lze jednoznačně očekávat řešení sociální situace žalobce (a jeho syna) i za pomoci jeho matky. Matka žalobce, jakožto pronajímatel bytu, by měla zvážit přiměřenost výše nájemného ve vztahu k příjmům žalobce tak, aby nájemné nebylo likvidační, a také nebylo jen účelové pro přiznání dávek.

Povinnost platit nájemné v předmětné výši se přímo podílí na trvání stavu hmotné nouze žalobce. Je třeba také připomenout, že doplatek na bydlení je pouze účelová dávka a jak již z názvu vyplývá, je pouze doplatkem, a nikoliv plnou kompenzací nákladů na bydlení. K úhradě odůvodněných nákladů na bydlení slouží kromě doplatku na bydlení také dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení poskytovaný dle § 24 a násl. zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů. Odůvodněné náklady na bydlení maximálně do výše 30 % příjmu osoby a společně posuzovaných osob se pro účely zákona o pomoci v hmotné nouzi považují za přiměřené náklady, o které se pak snižuje také započitatelný příjem osoby a společně posuzovaných osob pro účely příspěvku na živobytí.

44. Z výše provedené citace § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že částka skutečně uhrazených nákladů na bydlení nemusí odpovídat odůvodněným nákladům na bydlení vypočteným podle citovaného ustanovení. S ohledem na výše provedený výklad se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že na žalobce připadá aplikace § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť na trvání stavu hmotné nouze žalobce se podílí i povinnost platit předmětné nájemné své matce jako vlastníkovu rodinného domu, v němž žalobce užívá k bydlení jeden byt. Celkovými sociálními poměry ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi se pro účely tohoto zákona rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se žalobce dostal. Při posuzování celkových sociálních a majetkových poměrů v rámci poskytování pomoci v hmotné nouzi posuzuje příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké. Žalobci umožňuje na základě nájemní smlouvy jeho matka coby osoba blízká využívat také jiný než vlastní majetek. S ohledem na již výše provedený výklad však nemohlo být započítáno či zohledněno sjednané nájemné mezi žalobcem a jeho matkou v odůvodněných nákladech na bydlení. Takto sjednaný nájem nelze započítat a proplatit v rámci doplatku na bydlení.
45. Žalobce tedy nesplnil podmínky nároku na doplatek na bydlení podle § 33 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, jelikož jeho příjem a příjem společně posuzovaných osob (700 Kč) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí (5 100 Kč) po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení (4 149,63 Kč), snížených o příspěvek na bydlení (5 442 Kč), není nižší, než částka živobytí společně posuzovaných osob (5 590 Kč). Dávku doplatku na bydlení (k žádosti žalobce ze dne 30. 11. 2016) nelze přiznat.
46. K ostatním žalobním námitkám krajský soud uvádí, že jim rovněž nemohl přisvědčit. Žalobce mj. uvedl, že má v péči invalidního syna, který vyžaduje pobývat ve speciálně upravených prostorách. Taková tvrzení však žalobce ničím neprokázal. Již žalovaný ve svém vyjádření k žalobě poukazoval na to, že žalobce uvádí nepravdivé informace, např. o tom, že jeho syn je invalidní, když ten přitom studuje střední školu a žádný stupeň invalidity mu nebyl přiznán. Za těchto okolností tedy syn žalobce nepotřebuje ani speciálně upravené prostory. V této souvislosti nebyl žalobci přiznán žádný příspěvek na úpravu bytu (příspěvek na zvláštní pomůcku). Ostatně žalobce již nepobírá ani příspěvek na péči na syna (žalovaný v této souvislosti odkazoval na rozsudky správních soudů). Žalobce dále nijak neprokázal, že byt, který v nemovitosti své matky se synem obývá, by

byl nějak speciálně či nadstandardně vybaven. Z uvedených důvodů nebylo možné přisvědčit těmto námitkám žalobce.

47. Vedle údajných speciálních úprav předmětné bytové jednotky, které mohly prodražít sjednané nájemné, žalobce poukazoval také na oblast L., která je údajně spádovou oblastí Statutárního města Brna, což ovlivňuje výši obvyklého nájemného a v dané lokalitě není běžně možné v předmětných cenových relacích obstarat nájem bytové jednotky za srovnatelné finanční prostředky, zejména vyhovující požadavkům žalobceva invalidního syna. Vedle již shora uvedeného, kdy žalobce neprokázal invaliditu syna ani jeho zvláštní potřeby či nároky na vybavenost bytu, krajský soud dále neuvěřil žalobcem tvrzené výhodnosti sjednaného nájmu v předmětné lokalitě. Ostatně žalobce tato svá poměrně obecná tvrzení ničím nedoložil.
48. Žalobce dále svoji argumentaci opíral o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, č. j. 41 A 64/2016-52, jenž podobné rozhodnutí žalovaného v jiné věci žalobce zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce v této souvislosti žádal, aby soud zohlednil právní názor krajského soudu uvedený v posledně citovaném rozsudku a jeho závěry použil při náhledu na nyní posuzovanou věc. Krajský soud nemohl této argumentaci žalobce přisvědčit.
49. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, č. j. 41 A 64/2016-52, byl později ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46, jako nesprávný a věc byla krajskému soudu vrácena k novému rozhodnutí. Při novém rozhodování věci byl krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS v jeho zrušujícím rozsudku, což vedlo k odlišným závěrům krajského soudu. Ten oproti svému předchozímu rozsudku ze dne 15. 11. 2017 nově zamítl žalobu totožného žalobce rozsudkem ze dne 27. 6. 2018, č. j. 41 A 64/2016-94. Tímto způsobem byl v podstatě odklizen předchozí rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, č. j. 41 A 64/2016-52, jako nesprávný. Jeho závěry proto nebylo možné použít v nyní posuzované věci. Soud naopak ve věci použil závěry zrušujícího rozsudku NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 Ads 386/2017-46, jehož závěry ve výše provedeném výkladu podrobně citoval.
50. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, protože v něm bylo konstatováno, že nájemní smlouva sjednaná žalobcem s jeho matkou je nemorální, přitom však zde chyběl odkaz na právní předpis, a také přesvědčivé odůvodnění tohoto závěru. Také tuto žalobní námitku musel krajský soud odmítnout.
51. Soud sice musí částečně uvedenému konstatování žalobce přisvědčit s tím, že prvostupňový správní orgán nemorálnost smlouvy mezi blízkými v rozhodnutí konstatoval, avšak žalovaný jako druhostupňový správní orgán vady rozhodnutí úřadu práce napravil a odůvodnění v potřebném rozsahu doplnil. Neuvedl, že nemorální je samotná nájemní smlouva, nýbrž sama platba poměrně vysokého nájemného matce ve špatné majetkové a sociální situaci žalobce, kdy jde v podstatě o likvidační výši nájemného, neboť žalobce nemá žádný příjem a je veden na úřadu práce jako nezaměstnaný. V podrobnostech tohoto

odůvodnění soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí žalovaného, a také na obsah již výše provedeného výkladu. Žalovaný si byl vědom nedostatků prvostupňového správního rozhodnutí, což sám ve svém rozhodnutí také konstatoval, a proto tyto nedostatky napravil a doplnil v potřebném rozsahu. Ze správního řádu vyplývá, že prvostupňové a druhostupňové správní rozhodnutí tvoří jeden celek, přičemž druhostupňový správní orgán je oprávněn či dokonce povinen vady a nedostatky prvostupňového správního rozhodnutí v rozhodnutí o odvolání napravit. To se také v posuzované věci stalo. Žalobní námitku soud shledal nedůvodnou.

VIII. Závěr a náklady řízení

52. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
53. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovaný správní orgán, který by jinak jakožto úspěšný účastník řízení měl právo na náhradu nákladů řízení, nemá za žádných okolností právo na náhradu nákladů řízení ex lege (§ 60 odst. 2 s.ř.s.).
54. Výrokem IV. tohoto rozsudku soud rozhodl o odměně ustanoveného zástupce JUDr. Tomáše Truschingera za zastupování žalobce v tomto řízení podle § 35 odst. 8 s.ř.s. a dle příslušných ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Ustanovenému zástupci se přiznává odměna za 2 úkony právní služby (převzetí věci a první porada se žalobcem, byl-li zástupce ustanoven soudem, a účast zástupce na jednání soudu dne 22. 9. 2020) ve výši 2x 1 000 Kč a dále 2x paušální náhrada hotových výdajů za každý úkon právní služby, tedy 2x 300 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) a g), § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem bylo přiznáno na odměně a náhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby 2 600 Kč. Jelikož ustanovený zástupce soudu doložil, že je plátcem DPH, soud zvýšil jeho odměnu o částku připadající na tuto daň, a to ve výši 21 % ze základu daně (546 Kč). Celkem tedy náleží ustanovenému zástupci v této věci odměna ve výši 3 146 Kč, a bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
55. Pro úplnost krajský soud uvádí, že 3 předchozí úkony právní služby (převzetí věci a první porada s klientem, byl-li zástupce ustanoven soudem, sepsal žaloby a sepsal repliky) již byly vypořádány ve vztahu k předchozí ustanovené zástupkyni Mgr. Sylvě Šiškeové, a to usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 3. 2020, č. j. 22 A 21/2017-54, kterým byla tato advokátka zproštěna povinnosti zastupovat žalobce v tomto řízení a současně jí byla určena odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši 3 900 Kč (sestávala ze 3 úkonů právní služby a 3 režijních paušálů).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. září 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.